



Ми!

Добра школа та,
яка більш нагадує
сім'ю, ніж школу.

К. Ушинський

ВИДАННЯ ДРОГОВИЦЬКОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ШКОЛИ І-ІІ СТУПЕНІВ № 2

Виходить з 24 травня 1997 року

№ 46 – лютий 2013 р.

Вітаємо ювілярів січня-лютого

Як квіти на галявині весняній,
Всміхайтесь весело завжди,
Не знайте горя, лиха і тривоги,
Не знайте ані крихітки біди.



Тетяна Іванівна Хлопик
День народження – 15 лютого



Орися Іванівна Флюнт
День народження – 23 січня



Віра Василівна Хом'якевич
День народження – 15 січня



Віра Любомирівна Романюк
День народження – 31 січня

Живіть в любові, злагоді,
у щасті –
Дружини милі, любі матері,
Хай Ваші долі рушником
квітчастим
Цвітуть ясніш ранкової зорі.

РІЗДВО В ЄВРОПІ



У грудні учні нашої школи знову побували у Німеччині. Уже втретє ми взяли участь у міжнародному проєкті «Різдво в Європі», який відбувся у місті Герсгайм. Це один з найцікавіших проєктів шкільного екологічного центру Шпонс Гаус, адже саме в цей час можна відчути справжній смак Різдвяних свят у Німеччині.

Дуже цікаво та пізнавальною була екскурсія до міста Страсбург у Франції. Учні мали нагоду побачити будівлю Європарламенту та визначні пам'ятки міста. Незабутні враження отримали школярі на різдвяних ярмарках, де могли придбати сувеніри і подарунки для батьків та друзів. Сподобалось

усім також місто Заарбрюкен.

Однак найголовнішим нашим завданням було показати, як святкують Святвечір та Різдво в Україні. І дійсно, український вертеп справив незабутнє враження на глядачів. Колядки під супровід музичних інструментів викликали сльози на очах. Ще учні показали свою майстерність у виконанні українських народних танців «Гопак» та «Повзунець». А на завершення ми пригостили наших колег та гостей Шпонс Гауса справжніми українськими варениками, кутею та узваром і, звичайно, спробували польські та німецькі національні страви.

(закінчення на 2 стор.)



Різдво в Європі

Також школярі працювали кожного дня в інтернаціональних групах над різними проектами. Найбільше нам сподобався проект про виробництво мобільних телефонів «Кров у телефоні» та «Віртуальна вода». З великим захопленням учні брали участь у різних Воркшопах, а саме: виготовляли для всіх учасників проекту іграшки на ялинку, прикраси для дому, пекли тістечка і складали всі ці подарунки у власноруч виготовлені пакетики. Допомогали дітям наші вчителі німецької мови Тершак Ю.М. і Касперська М.Д. та вчителі музики Мурза О.І. та Пінчак А.Д. На прощання всі отримали такі подарунки.

За невеликий проміжок часу діти різних націй, разом проживаючи, працюючи та відпочиваючи, встигли так подружитися, що не хотіли прощатися. Але сподіваємося, що вже дуже швидко ми зустрінемося знову, бо цього року нас чекає багато нових міжнародних проектів.

**Юлія Тершак, учитель німецької мови,
учасниця поїздки**



НУМО, ХЛОПЦІ І ДІВЧАТА!



НУМО, ХЛОПЦІ І ДІВЧАТА!

Так називалося конкурсно-розважальне шоу, яке було приурочене Дню Збройних Сил України, що відзначається щороку 6 грудня. Учасниками свята стали учні 5–6-их класів.

Команди, які складалися як з хлопців, так і з дівчат, брали участь у таких конкурсах: «Представлення», «Силовий», «Господарочка», «Модель-2050». Особливо цікавим був конкурс «Зіпсутий телевізор», завдання якого полягало

в інсценізації уривка казки без слів, а лише за допомогою пантоміми.

Переможцем серед учнів 5-их класів стала команда 5-Б класу (класний керівник – Черхавська Л.В.), серед учнів 6-их класів – команда 6-В класу (класний керівник – Василюк С.І.).

Наталія Романів,
педагог-організатор, режисер свята



ТИЖДЕНЬ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ – ВЧИМОСЯ ІЗ ЗАХОПЛЕННЯМ!

Уже традиційними стали у нашій школі тематичні предметні декади. Не є винятком і тиждень англійської мови, який проводиться традиційно у листопаді. Щоб він був цікавим для усіх паралелей класів, цього року була запланована низка найрізноманітніших заходів: вікторини, так звані «ігри-квести», перегляд англійських фільмів, розважальні програми, оформлення стіннівок за заданими темами.

Напевне, чи не найбільш задоволеними були учні перших класів, для яких проводилася розважальна програма «Перші кроки англійською мовою». Маленькі школярі вперше познайомилися з персонажами англійських

казок, використовували свої знання у різних іграх, конкурсах, вікторинах.

Відзначимо також конкурс стіннівок за темами «London», «Great Britain», «Halloween», «Famous English poets and writers». Серед багатьох учасників, що прикрасили стіни коридору своїми витворами, перемогли учні 10-Б класу (Шемеляк Анастасія, Черевко Зоряна, Турчин Лілія, Питкевич Мар'яна).

Їхня стіннівка «Great Britain» вразила всіх своєю змістовністю, оригінальним підходом до виконання даного завдання. Слід також виділити дві стіннівки «London» учениць 9-Б класу Кобільник Тетяни і Бандури Галини. Вважаю, що інформація, яка була дана у цих газетах, запам'ятається та стане багатом у пригоді при подальшому вивченні англійської мови.



Отже, можемо підсумувати, що тиждень англійської мови цього року удався, не залишив осторонь багатьох учнів нашої школи. А по-іншому і бути не могло, адже англійська – мова міжнародного спілкування, ключик для порозуміння між людьми усього світу.

Дорогі школярі! Не втрачайте цікавості до вивчення даного предмету, очікуйте на нові приємні несподіванки та захоплюючі заходи вже у II семестрі!

Наталія Заблоцька,
вчитель англійської мови



ШКІЛЬНІ ВІКТОРИНИ – ШЛЯХ ДО МАЙБУТНІХ ПЕРЕМОГ

У нашій школі вже стало традицією проводити різноманітні вікторини в рамках предметних тижнів. У цікавій змагальній формі учні повторюють пройдений матеріал, вчать швидко і правильно реагувати на поставлені завдання, співпрацювати в групі чи команді, достойно сприймати тимчасові невдачі та радіти успіхам друзів і однокласників. Ось і під час проведення недавнього тижня англійської мови учні більшості класів, які вивчають англійську мову, стали активними учасниками мовних вікторин.

Зокрема, учні 9-В класу захоплюючись змаганнями у знанні географії та показавши вміння сформулювати свою думку англійською мовою. Нелегким, проте цікавим, було завдання відповісти англійською на запитання, поставлене німецькою мовою. А як артистично зображали наші учні за допомогою міміки та жестів різні предмети навколишнього світу! Найактивнішими виявилися Назар Петрайко, Солюмія Россоха, Вероніка Думало, Іван Пікуш, Роксолана Тезбір, Олег Леськів, Наталя Лобода і Діана Ворончак.

Не менш цікава вікторина була приготована для учнів 4-А класу. Дітям потрібно було продемонструвати знання кольорів, шкільних предметів, алфавіту, числівників та багато іншого. Сподобався учням «Зіпсований телефон», через який вони передавали пошепки речення від першого учасника до останнього. На радість, їхній телефон виявився цілком справним і майже не спотворив початкову інформацію.

(закінчення на 5 стор.)



ШКІЛЬНІ ВІКТОРИНИ – ШЛЯХ ДО МАЙБУТНІХ ПЕРЕМОГ

(закінчення, поч. на 4 стор.)

Діти щиро вболівали за свою команду і намагалися зробити все якнайкраще, щоб отримати додатковий бал. Слід відзначити учнів, які були активними і принесли своїм командам перемогу: Данило Чернявський, Давид Ремішевський, Вікторія Лучечко, Вікторія Кулинич, Денис Сомотосов і Тарас Радецький.

Мабуть, найбільше раділи незвичайному урокові веселі та допитливі діти з 3-Б класу. Вони з ентузіазмом сприймали усі завдання і бурхливо реагували на кожен зароблений бал. Перемогу здобули команди, в яких школярі зуміли згуртуватися і злагоджено допомагали одне одному, хоча до їх складу входили учні не найсильніші в навчанні. Дітям сподобалося завдання з елементами секретності і таємничості – розшифрувати подане слово, а потім за допомогою того ж шифру скласти повідомлення іншій команді. Весело і захоплююче пройшов конкурс «Істівне – неістівне», під



час якого діти намагалися спіймати м'ячик, коли чули істівне, і відбити його, коли звучала назва неістівного.

На жаль, для уроку-вікторини 45 звичних хвилин явно замало. Діти були налаштовані до



подальших завдань, але пролунав дзвінок і настав час підрахувати здобуті бали й назвати переможців. А це, без сумніву, всі учасники вікторини і ми, їхні вчителі.

Мирослава Саган,
учитель англійської мови

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У 5-Б класі

WINTER

It is winter – it is cold;
It is winter – it is fall;
I like to play snowballs.
The sky is grey
And we are play.

Найда Максим, 5-Б

SNOWMAN

Snowman, Snowman, Snowman,
Our Frosty man,
He is white and cold
As white as Snow Man.

Владика Христина, 5-Б

GARDEN

Come to the garden
And play in snow
Make a white snowman
And help him to grow!
"What a nice snowman!"
The children will say
"What a wonderful day
For a cold winter day!"

Бринкалович Марта, 5-Б

CHRISTMAS

Christmas is near!
Come quickly here!
With presents a lot
And carols, of course.

Петрів Маркіян, 5-Б

Учнівські поезії збирила Ірина
Дика, вчитель англійської мови

Перекладаємо з англійської

POEM LOVE

Love is a wonderful thing though it's sad,
Love makes you happy and goes to your head,
Love keeps you lively when others are sad,
Love keeps you smiling,
No trace of unknown,
Love keeps you warm.
On a cold winter night,
Love makes your daydream
Makes things seem all right.
Love seems forever,
Love never ends,
Until those dreaded words,
Let's still be friends.



Переклад Катрусі Іванишин (7-А клас)

Любов – прекрасній, всесильній слова,
Любов робить щасливим тебе щодня,
Любов наповнює тебе життям,
Коли так млосно щемить душа.
Любов розкриває в усмішці твої уста.
Любов зігрів тебе в тиху холодну ніч,
Любов буде жити понад сотні тисяч віків,
І ніколи любов не скінчиться.
Волію ніколи не почути болісних слів,
Щоб друзями повік залишились.

Переклад Насті Модрицької (7-А клас)

Любов буває чудового,
А іноді – сумного,
Любов буває ніжною,
А іноді і злою.
Вона нам усміхається,
А також зігріває,
Зимою та в вечірній час
Всі мрії нам здійснює.
Любов, як нескінченність,
Ніколи не зникає.
І тільки нам важкі слова
Всю душу розривають.



POEM LOVE STORY

Where do I begin to tell the story?
Of how great love can be,
A sweet love story that is older than the sea.
The simple truth about the love she gave to me.

Where do I start?
With her first "hello", she brought the meaning,
To this empty world of mine.
There'll never be another love, another time
She came into my life and made the living fine.

She fills my heart,
She fills my heart with very special things,
With angel songs, with wild imaginings,
She fills my heart with so much love
That anywhere I go I'm never lonely with her love.
Who could be lonely -
I stretch for her hand - it's always there.

Переклад Олега Лагуша (8-В клас)

Коли почну історію розповідати?
Яка безмежна й сильна може бути любов,
солодка історія любові, що без меж, як море.
Радісна звістка, що любов прийшла до мене.

Коли почну історію розповідати?
Намхненну образом її, вітаннями «привіт».
Із кожним словом життя ставало крацим
у тому порожньому й далекому світанні.
Відтінь не віяло уже давно коханням, але якось
вона ввійшла без згоди і зробила його крацим.

Вона наповнює серця важливими речами,
янгельськими піснями, світом диких мрій,
вона заповнює усі серця бажанням,
наповнює скрізь усе коханням.
Віддячую, друже, ти завжди любов'ю,
Подай їй руку, бо вона завжди з тобою.

Підготувала Юлія Модрицька,
вчитель англійської мови

ЗУСТРІЧ НА КОРДОНІ

12–14 січня 2013 р. в Україні знову побував директор шкільного екологічного центру Шпонс Гаус, що у німецькому місті Герсгайм, пан Ганс Боллінгер.

Робочий візит доброго друга нашої школи пана Ганса Боллінгера в Україну розпочався вже на польсько-українському кордоні. Для зустрічі з ним сюди прибули директор департаменту науки, молоді і спорту Львівської області Михайло Брегін, начальник відділу освіти м. Дрогобича Петро Сушко і директор нашої школи Лариса Панькевич. Між ними відбулася дружня розмова про подальші перспективи співпраці освітніх закладів Львівщини зі шкільним екологічним центром Шпонс Гаус у м. Герсгайм, керівником якого є пан Боллінгер. Обговорювалося питання участі українських освітян у Міжнародній педагогічній конференції та школярів у міжнародних проектах. Після цього пан Ганс відправився у Дрогобич на зустріч із учнями та вчителями другої школи. І хоча у школі в цей



час тривали канікули, класна кімната, де відбувалася розмова, була переповнена справжніми друзями нашого гостя.

У неділю відбулася екскурсія по місту та зустріч з місцевим мистцем-іконописцем паном Левком Скопом, який, окрім того, є перекладачем та ілюстратором творів Бруно Шульца. Пан Ганс та пан Лев обмінялися ідеями щодо організації у Дрогобичі німецько-польсько-українського проекту «Стежками Бруно Шульца»,



Із художником Левком Скопом на місці загибелі Бруно Шульца



який заплановано на листопад 2013 року. Цікавих ідей виявилось багато, залишилося лише дочекатись фінансової підтримки у Берліні.

Увечері цього ж дня у дружньому колі вчителів школи зустрів пан Ганс Старий Новий рік так, як його зустрічають українці – жартами, танцями, українською колядою.

Наступного разу Ганс Боллінгер прибуде в Україну у квітні з групою німецьких та польських школярів для участі у другому етапі тринаціонального проекту «Ми плекаємо свободу», присвяченого пісням визвольної боротьби.

Юлія Михайлишин,
учитель німецької мови

У другій школі Святий Миколай роздавав подарунки уже 6 грудня

Залучаючи учнів до позакласної роботи, спрямованої на подальше вдосконалення знань з німецької мови, кожен учитель нашої кафедри прагне показати, що учні засвоїли на уроках, розвиває пізнавальний інтерес школярів, формує культуру спілкування, прищеплює любов до традицій та звичаїв народу, мова якого вивчається.

Вивчаючи традиції зимових свят Німеччини, ми з учнями 9-Г класу провели свято для наймолодших школярів, яке і стало завершальною частиною цього проекту. 6 грудня завітав до наших першокласників Nikolaus. Веселе дійство показали малечі старшокласники. А ще були захоплюючі ігри, ритмічні танці, улюблені пісні і, звичайно, солодощі.

Марія Касперська та Ігор Беззубов,
учителі німецької мови



Переможець конкурсу на кращу класну кімнату – колектив 7-А класу

Краща класна кімната

У листопаді-грудні 2012 р. Учнівською радою СШ № 2 проводився конкурс на «Кращу класну кімнату». В І-му етапі конкурсу брали участь 20 класних кімнат. До II-го етапу ввійшло лише 12 каб.: № 5, 39, 44, 45, 46, 47, 48, 55, 56, 57, 58, 61.

До III-го етапу конкурсу ввійшли уже тільки 6 класних кімнат: каб. № 48 (7-А, кл. кер. – Модрицька Ю.О.), 39 (9-В, кл. кер. – Тезбір С.О.), 57 (9-Г, кл. кер. – Романюк В.Л.), 46 (5-В, кл. кер. – Лучків Л.В.), 47 (11-А, кл. кер. – Кіліян О.І.), 5 (10-Б, кл. кер. – Процикевич Г.Л.)



III-й етап проходив шляхом учнівського і вчительського голосування. В учнівському голосуванні взяли участь 14 учителів, в учнівському – 4 класи.

За підсумком голосування I місце отримала класна кімната № 48 (7-А кл.), II місце – кл. кімната № 5 (10-Б кл.), III місце – кл. кімната № 57 (9-Г класу).

Наталія Романів, педагог-організатор



Привітання з католицьким Різдвом від учнів 6-Б класу

Ти наше диво калинове

Учні 4-В класу – справжні патріоти своєї Батьківщини. Вони дуже люблять Україну та рідну українську мову. Тому із захопленням працювали над проектом «Ти наше диво калинове, кохана українська мово!»

Діти виявилися справжніми знавцями рідної мови. Кожен обирав завдання за уподобаннями. Учні вивчали вірші про рідну мову, добирали прислів'я, приказки, скривовки.

Школярі висловлювали свої думки про значення рідної мови в житті людини. «Мова – це найдорожчий скарб кожного народу. Саме рідна мова та тепло родинного вогнища дають кожній людині оте дорогоцінне відчуття, що вона в себе вдома, а не на чужині. А якщо на душі тривожно, то де б ми не були, згадаємо наші милозвучні пісні – одразу стає так хороше і тепло!» – писали учні.

А на завершення роботи над проектом 4-В запропонував для учнів 2-4 класів цікаве свято «Ти наше диво калинове». На ньому наші діти розповідали вірші про мову, веселі жарти та



гуморески, провели цікаву вікторину, редагували нісенітницю, добирали рими.

Адже українська мова багата і милозвучна. Тому:

*Щоб розумним й мудрим стати,
Треба рідну мову ... (знати).*

*А щоб вміти говорити,
Треба рідну мову ... (вчити).
Хай ніхто не забуває
Рідну мову українську,
Мудру, щедру, ... (материнську).*

Орися Флонт,
керівник 4-В класу

Орися Іванівна Флонт не любить компліментів, але обожнює польові квіти і подорожжі (блиц-інтерв'ю після ювілею)

1. *Орисю Іванівно, багатьом буде цікаво дізнатися, звідки Ви родом, ким були Ваші батьки. Чим Ви їм найбільше завдячуєте?*

Я народилась у передгір'ї Карпат, у мальовничому місті Дрогобич. Батькам завдячую тим, що мене народили і вивчили.

2. *Які у Вас спогади про дитинство?*

Світлі та радісні. Я була татовою улюбленицею.

3. *А ким Ви мріяли стати у дитинстві? Ким Вас хотіли бачити батьки? З дитинства мріяла стати вчителем. Улюблена гра в дитинстві – «Школа».*

4. *Який вуз Ви закінчили і як потрапили в другу школу?*

Закінчила ДДПУ імені Івана Франка, з того часу працюю в другій школі.

5. *Пригадуєте якийсь найяскравіший епізод із студентських років? Пригадую, як цілою групою втекли з пари. А потім усі відпрацьовували після пар.*

6. *Ким Ви б могли стати, якщо б не обрали професію вчителя?*



Не уявляю, не бачу себе в іншій професії.

7. *Чи пригадуєте свій перший урок?*
Пригадую, весь урок підглядала у конспект.
8. *Здебільшого, у кожної жінки є своя історія кохання. Яка вона у Вас? Найкраща подруга познайомила мене зі своїм другом, який став моїм чоловіком.*
9. *Чи завжди у Вашій сім'ї з розумінням ставляться до ненормованого робочого дня вчительки?*
Мене у сім'ї переважно розуміють і підтримують.
10. *Як у Вас у сім'ї розподілені обов'язки? Приготування їжі – це суто Ваша справа?*
Обов'язки розподілені справедливо.
11. *А які страви Вам найбільше до вподоби?*
Люблю куховарити, пекти і їсти солодощі.
12. *Чи любите запрошувати гостей?*
У мене велика родина, тому завжди багато гостей.
13. *Що найбільше цінуєте в інших людях і що найбільше дратує?*
Ціную мудрість, дратує тупість і брехня.



ОСЬ ТАКІ ВОНИ – НАШІ ПЕРШАЧКИ!



Цікаво і весело було на святі, яке провели учні 1-В класу. Адже вони прозвітували перед своїми друзями, чого навчилися за досить короткий час.

Діти співали, танцювали, декламували вірші про букви і цифри, відгадували загадки і жартували, показали свої знання з німецької та англійської мов. А в кінці свята казкові герої Червона Шапочка, Буратіно, королева Книг пригостили всіх солодощами.

Оксана Федак, керівник 1-В класу

14. У кожного є своє хобі, а у вас?

Люблю читати і подорожувати.

15. А які книги найбільше любите? Ваші захоплення у музиці чи в інших видах мистецтва?

Для мене не існує нецікавих книг. Люблю слухати класичну музику.

16. Які квіти Вам подобаються?

Люблю польові квіти: ромашки, волошки, півники.

17. Ваше ставлення до компліментів? Чи часто доводиться їх чути?

Дуже не люблю слухати компліменти.

18. Якою бачите нашу школу років через десять – двадцять?

Наша школа – це елітна школа міста Дрогобича, у класах по 15–20 учнів.

19. Жодне святкування Дня народження не обходиться без подарунків. Які подарунки любите отримувати і які, відповідно, дарувати?

Завжди приємно дарувати комусь подарунок. Найкращий подарунок для мене той, що зроблений своїми руками.



1986 рік.
На першому курсі педінституту

ВІТАЄМО переможців III (обласного) етапу предметних олімпіад

№ з/п	Прізвище та ім'я учня	Клас	Місце	Вчитель
-------	-----------------------	------	-------	---------

з біології

1	Весела Ліліана	9-Б	I	Панькевич Л.І.
---	----------------	-----	---	----------------

з фізики

1	Василіук Ростислав	8-Б	II	Бурий А.Р.
2	Качмар Тарас	8-Б	III	Бурий А.Р.
3	Савчак Роман	8-Б	III	Бурий А.Р.

з географії

1	Тезбір Роксолана	9-В	II	Гаврилук Н.Л.
---	------------------	-----	----	---------------

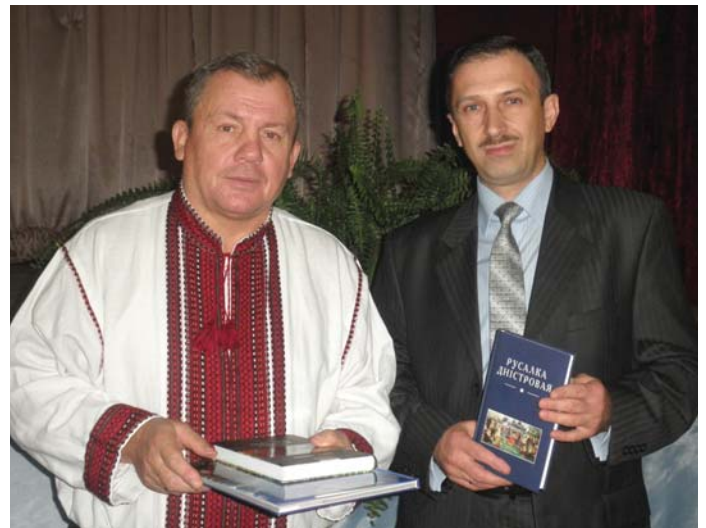
з німецької мови

1	Семеген Андріан	11-Б	I	Дяків О.М.
2	Євсеєнко Олена	10-Б	II	Джура Г.І.
3	Романко Олена	10-Б	III	Джура Г.І.
4	Тезбір Роксолана	9-В	III	Юрчак І.М.
5	Весела Ліліана	9-Б	III	Джура Г.І.

з української мови

1	Тезбір Роксолана	9-В	II	Тезбір С.О.
2	Савчак Роман	8-Б	III	Драла Л.Б.

У нашій школі в листопаді минулого року відбулася зустріч із відомим мовознавцем, кандидатом філологічних наук, членом Національної спілки журналістів України, професором Львівського державного університету внутрішніх справ **ЗИНОВІЄМ БИЧКОМ**. У попередньому номері газети ми запропонували вашій увазі одну із його численних статей, де піднято не тільки проблеми функціонування української мови, а й ряд морально-етичних проблем нашого суспільства. З дозволу пана Зиновія продовжуємо знайомити читачів газети «МИ!» із його болісними, часом аж надто саркастичними роздумами про духовну деградацію особистості у сучасному глобалізованому світі і шляхи її подолання.



РОГУЛЬ І РОГУЛЬСТВО ЯК СКЛАДОВА МЕНТАЛІТЕТУ

Мої думки не базуються на мовно-філософському досвіді, але тільки на чисто щоденному нашому прозаїчному побутово-прагматичному рівні. Тому тут не треба конче філософствувати про історико-етимологічні проблеми слова «рогуль» або його значеннєві нюанси. Обмежимося лише міркуваннями на кшталт колишніх і теперішніх поглядів на рогулів і на явище рогулізму. Саме поняття не має расової чи національної диференціації, воно, так би мовити, інтернаціональне, всесвітнє. На початках свого зародження рогулізм приписувався саме міськими рогулями однозначно селові. З часом невидимі, на щастя, кордони стираються, а нині, повірте, важко відрізнити рогуля з міста від рогуля із села. Однаково згорблено ходять із руками в кишенях штганів, плюють смачно на бідну й святу землю, смачно й добірно по-рогульськи матюкаються, частіше згадуючи ім'я своєї матері на літеру «бе». Їхнім мамам, либонь, сьогодні й повсякчас так гикається! Не можна відрізнити рогуля-міщуха від рогуля-селока також і тим, коли вони йдуть мимо церкви (до речі, максимально й мінімально сюди заходять один раз на рік!) чи сакральної фігури, то ніколи не перехрестяться! Одне слово, на початку ХХІ століття ми, рогулі, інтернаціоналізувалися, об'єдналися, згуртувалися. Нас, безперечно, й стосується крилатий вислів: «Нас багато – нас не подолати». Усе рогульське сьогодні уніфікувалося, втратило диференційні риси в усьому: в мові, у поведінці, в ідеалах життя, у загальнолюдських цінностях.

Першою ознакою мого рогулізму, а я так думаю переконалися, є моє «шокання». Я забув назавжди, що в моїй рідній і мностраждальній через мене мові є звук «щ», який у мовленні реалізується звуками ш+ч (о). Однак лиха сила балдіє від того, коли рогуль каже *шо*. Ця перша моя ознака має багато відтінків. Так, із рогульського погляду вишчості, вибраності-крутизни, моя лексика, тобто словниковий запас, як у Елочки-людоедошки, складається з таких слів-паралітиків: *да, тіпа, канешно, любий, вопше, понятно, лічно, алімо, класно, форцово, канає, в натуре, стрьомно, ржати, бабло, тьолка* та багатьох-багатьох інших. Як видно, рогуль у цьому плані перевершив літературну героїню усто-крат. А як добірно, неперевершено рогуль матюкається. Дехто каже, що цього нас навчили азіяти чи росіяни... Брехня все це – та солодка видумка! Ніхто рогулеві ніколи не вкладав і не вклав сороміцке, лайливе, осоружне слово. Тим паче кількаповерхові матюки-конструкції. Вживання на кожному кроці і у кожній обстановці лайливого слова – це світогляд, це мислення, це філософія, це психічний стан рогуля. Здається, що слова відомого філософа мови: «Межі моєї мови є межами мого світу», – передусім стосуються нас, рогулів!

Іншою блювотною масою мого є нахабство, дикість, дурість, розбещеність, вседозволеність, відсутність вистиди, скромності, поваги до іншого, брехливість, ненажерливість, осатанілість. Так-так, це і є мій правдивий словесний автопортрет. Для мене є героїзмом і мужністю вийти з бару, налігавшись до безтями алкоголю, й на людях справити свої рогульські потреби. А як я зухвало репетую, маючи в руках пляшку оковитої чи пива. Тоді, справді, мені море по коліна. А як я скиглю, коли хтось заслужено вріже у мою фізіономію. Як той паршивий пес! А яка в мене задоволена пика, коли я сиджу, а наді мною стоїть і хитається в транспорті похила за віком людина. Ще шокує в громадському транспорті рогульський голосний елемент, дико-голосна бесіда про свою ненависть до сусідки, зятя, про те, що не подобається в учительці, а також банальні плітки й теревені на всякі теми: від їжі й аж до політики. Крім мене, ще сидять кількоро меломанів із навушниками, з яких на цілу маршрутку реве несамовитий неусвітня мелодія. Вона зливається з іншим виттям із динаміків автобуса – ну,

направду, справжній заклад на Кульпарківській! А поруч вирішує свої проблеми на кшталт «тіпа, кароче, я поняла» про чергового надцятого «коханого» дівчиця з мого рогульського племені від самого початку руху автобуса вже сорокову хвилину поспіль. Мій кум-анестезіолог каже, що зараз дуже помолодшав рак мозку й голови саме від отих мобілок-дебілок. Після багатогодинних теревенів завжди завершуємо наше тіпа блєяння сухотним покручем «давай!».

Погляньмо собі під ноги... Воістину стражденна наша земляця стогне від слини та харкотиння нашого. А ще вона вкрита мозаїкою від жуйок. І, здається, назавжди. Якщо в світі жують цю гуму після їжі три хвилини, то ми румигаємо її годинами, аж поки щелепи не зводять. Наші девки від тих румигалок мають обличчя, як Шварценегер. Ага, ледь не забув – скрізь вони приклеєні: під сидіннями у транспорті, під учнівськими та студентськими лавами, біліють у всіх дірочках, мов гіпсова замазка...

Із давніх-давен, певно, ніхто не жлуктав отак цей гіркий, кислий трунок – пиво, як сьогодні. Особливо прикольнє це виходить у дівчат, що не мають «ні кожи, ні рожи». Бідненьке, уже посиніло од холоду, аж тремтить, однак, як соску мала дитина, тримає губами пляшку з пивом.

А ще моє хобі денно іночно сидіти-лежати та остаточно деградувати-дебіліти коло того бісівського ящика, що зветься голубим екраном. Знаєте, коли його ще не було, то можна було почути бесіду про те, чи сподобалась чи не сподобалась книжка, а тепер тільки й чути про той чи той серіал, про шоу з холостяками, чужими жінками, з чужими дітьми, з пацанками-панянками... Дійшло вже до того, що у церквах жінки не дочікуються кінця святої Літургії, бо на злам голови біжать на таку тяжко очікувану серію про Маргошу чи Ізауру.

Коли їм морозиво в електричці, то папірець обов'язково впхну між лавкою і стінкою, а ще, налузгавшись соняшникового насіння, тишком-нишком від стороннього ока викину лупшиння під лавку, на якій сиджу. Написано в тамбурі електрички: «Не курити». А ми, рогулики, і дівчатка, і хлоп'ятка, мовби не бачимо заперечної частки «не», і гадаємо, що саме тут нас ласкаво просять укорочувати собі віка. Та чи ви чули ще, яку веселу пісню співають наші тьолки – «Ой, напилися...»?

Одного разу мені приснилося, що я комуєс і за щось подякував... Аж схопився в холодному поті. Як це так? Адже в нашому рогульському лексиконі, крім матюків, ще не було слів «дякую», «пробачте», «будь ласка», «сідайте», «я вам допоможу». А при зустрічі в нас канає слово «прівет».

Рогуля можна непомилно впізнати в туалетній кімнаті. Так, він після себе ніколи не спустить в унітаз воду, бо вважає такий вчинок негідним своєї персони. А виходячи від пана Едзя ще ні разу не скористався нагодою помити руки.

Проте, повірте, я вже не раз хотів покінчити зі своїм рогулізмом, і це назавше. Бо по саме горло набридло мені оте сіре, хирляве, смердюче, хворобливе існування. Існування, в якому, крім камства й страху, нічого не бачиш: ні чистого неба, ні чудових краєвидів, не чуєш Слова Божого, прекрасної поезії, спів пташини чи дзюрчання потічка. Як мені остогидло отаке моє життя! То що ж мені робити? Знаю, що ніхто мені й нічим тут не допоможе! Мушу сам вперто й послідовно викидати жмутками із себе увесь внутрішній гній, все смердюче моє ество. Із такими думками і звертаюся до своїх побратимів: сестер і братів у рогульстві – станьмо людьми справді гідними української нації! Всевишній нас створив для віри, надії й любові.

ЗИНОВІЙ БИЧКО,
член Національної спілки журналістів України

Рости книголюбом!!!

Цікавий, пізнавальний і захоплюючий проект «Рости книголюбом» об'єднав спільним завданням учнів 4-Б класу (класний керівник - Уляна Юрївна Ільчишин). Воно полягало в тому, щоб познайомити дітей хоч із деякими сучасними дитячими книжками, прорекламувати прочитане і цим заохотити до читання інших.

Презентація книжок відбувалася надзвичайно цікаво. Реклама пригодницьких, фантастичних, науково-популярних книжок змінювала одна одну. Діти зорієнтувалися, що ж модно і стильно сьогодні читати, як обрати книжку до душі. А головне, школярі зрозуміли, що книга повинна для кожного стати вірним другом і наставником у житті.

Ростіть і ви книголюбамі!!!



Із яскравою новорічною казочкою про діда, бабу і не ріпку, а ялинку виступили перед учнями молодших та середніх класів юні артисти 8-В, 8-Б, 10-Б класів і танцюристи Зразкового ансамблю пісні і танцю «Калиновий цвіт». А допомагали у постановці казки вчителі Наталія Романів, Йосиф Карпін, Леся Колотило, Алла Блищак, Ігор Качмарик.



На дворі сніжинки пролітають.
Це значить - почалась зима.
Усі один одного вітають:
«З Новим роком, гарного Різдва!»
Діти, шапки, курточки вдягайте
І колядувати поспішайте.
Бо колядка – це святе,
Але діло не просте.

Гриньків Юрій,
7-В клас



Зима

Білий ліс, і біле поле,
Тихо-тихо, як ніколи.
Ой, здається, це вона -
Наша зимонька-зима.

Білим снігом завиває,
Все навколо замерзає.
«Це чудова є пора!» -
Так гукає дівтора.

Бо для них це справжнє свято:
Подарунків багато,
На санчатах покататись,
Миколая зустрічати.

Ще одне велике свято
Нам дароване із неба:
Син Господній народився,
Світ любов'ю наповнився.

Лавриненко Юлія, 5-В клас

УЧИТЕЛЕМ МАТЕМАТИКИ ВІРА ВАСИЛІВНА ХОМ'ЯКЕВИЧ МРІЯЛА СТАТИ З ДИТИНСТВА (бліц-інтерв'ю після ювілею)

– Віро Васи́лівно, багатьом буде цікаво дізнатися, звідки Ви родом, хто Ваші батьки?

Я народилася на Дрогобищині в сім'ї робітників. Виросла, пішла до школи і закінчила її у Дрогобичі.

– Як у Вас спогади про дитинство? Чи хотіли б туди повернутися? Розкажіть про своїх братів, сестер?

У дитинстві влітку багато часу проводила у бабусі на селі. Я думаю, що кожна людина хотіла б повернутися у своє дитинство... В мене є дві сестри, яких я дуже люблю.

– А ким ви мріяли стати у дитинстві? Ким Вас хотіли бачити батьки?

Скільки себе пам'ятаю, мріяла стати вчителькою математики. Я думаю, що батьки мене в цьому підтримували.

– Який вуз Ви закінчили і як потрапили в другу школу?

Закінчила Дрогобицький педагогічний інститут ім. І. Франка.



Віра Васи́лівна на посаді вчителя групи продовженого дня проводить відкрите заняття з фізкультури



Карпати.
«Половинка» на гриби



Учителі школи на відпочинку в Карпатах: Любомир Михайлович Гаврилюк, перед ним Ромчик (а тепер уже Роман Зіновійович) Хлопик, Віра Васи́лівна Хом'якевич із дівчатами Світланою та Павлом, ?, Ірина Іванівна Гаврилюк, Ольга Лазарівна Хомицька із сином, Осип Осипович Ліщинський, директор Корнелія Феліксівна Мельникевич, Тетяна Іванівна Хлопик



Після закінчення інституту працювала на Житомирщині. Вийшла заміж і повернулася у Дрогобич. Шукала роботу, зовсім випадково потрапила в другу школу, в якій працюю і зараз.

– Що пригадуєте про студентські роки?

Навчання, літні студентські заходи на півдні України, осінні збори урожаю буряків у підшефному колгоспі на Стрийщині.

– Ким Ви б могли стати, якщо б не обрали професію вчителя?

Вчителем...

– Чи пригадуєте свій перший урок?

Пригадую тільки те, що дуже хвилювалась.

– Розкажіть коротенько про свою сім'ю: чоловіка, дітей.



З чоловіком на березі Дніпра

Чоловік Сергій родом із Дрогобича. Працював на залізниці машиністом локомотива. Зараз пенсіонер. Син Павло закінчив нашу другу школу, Національний університет нафти і газу м. Івано-Франківська. Працює в ПАТ «УКРНГ», одружений. Донька Світлана закінчила нашу другу школу, Дрогобицький педагогічний університет. Працює на заводі «Леоні», одружена.

– Чи любите кувати?

Кувати я не люблю...

– Чи любите запрошувати гостей?

Люблю...

– Що найбільше цінуєте в інших людях і що найбільше драгне?

У людей ціную щирість, порядність, чесність...

– Якою бачите нашу школу років так через десять-двадцять?

Насамперед хочу, щоб вона залишилася такою ж чистою, доглянутою, привітною. Через десять-двадцять років бачу її з кабінетами оснащеними новітньою комп'ютерною технікою. А ще бачу в ній щасливих дітей, які пишатимуться тим, що навчаються в такій чудовій школі.

УЧИТЕЛІ ВЧИЛИСЯ МИСТЕЦТВУ КВІЛІНГУ



Учитися все життя – таке вміння необхідне сучасній людині. І ось уже вкотре вчителі початкової ланки зібралися на черговий майстер-клас. Цього разу ми вчилися майстерності паперопластики (квілінг), виготовляли сніжинку.

Господинею дійства була вчителька Леся Богданівна Петрюк (Губицька). Вміле використання ІКТ, теплі вітання її вихованців та цікаві і доречні коментарі Лесі Богданівни зробили свою справу.



Всі присутні справилися із завданням, і сніжинки з'явилися у наших долонях. А ще ми переглянули цікаву виставку виробів з паперу учнів 4-А класу. Роботи вражають, у дітей справжні умілі руки.

Все це – заслуга вчительки Лесі Петрюк.

До наступних зустрічей у майстер-класі!

Вдячні учасники

Переможці II (міського) етапу предметних олімпіад з економіки

№ з/п	Прізвище та ім'я учня	Клас	Місце	Вчитель
1	Тезбір Роксолана	9-В	III	Гаврилук Н.Л.
2	Синківський Іоан	11-Б	III	Гаврилук Н.Л.

з інформатики

1	Лагуш Олег	8-В	III	Хлопик Р.З.
---	------------	-----	-----	-------------

з екології

1	Качмар Марія	10-Б	I	Кравців Г.О.
---	--------------	------	---	--------------

з правознавства

1	Весела Ліліана	9-Б	II	Угрин У.В.
2	Кобільник Тетяна	9-Б	III	Угрин У.В.
3	Огар Назар	10-Б	III	Угрин У.В.
4	Копач Віра	10-Б	III	Угрин У.В.

КОЛИ В ДУМІ НАРОДЖУЄТЬСЯ СЛОВО...



Новий рік

Що за свято Новий рік?
Що за міх він приволік?
Ну а міх цей непростий,
видно зразу - чарівний!

Знайде гостинці кожен з нас:
Цукерки, кульки, ананас,
а ще цікаві книжки,
де про традиції казки!

Хтось, наприклад, в Новий Рік
12 виноградин з'їсти встиг.

Ну а хтось зі всім старим
розпроцатись захотів!

А китасць в Новий Рік
ліхтар поставить під поріг.
Ну а ми під бій курантів
бажань загадаємо достатньо!

Вже дванадцята година.
Знає кожна дитина,
Що у цей казковий час
Рік Новий прийшов до нас!

Тож дозвольте побажати
щастя й радості багато.
Щоб наступний Новий Рік
Ще більший міх вам приволік!

Сабат Соломія (7-Б)

РОМАНЮК ВІРА ЛЮБОМИРІВНА, вчитель математики із тридцятирічним стажем: «Цінуй життя, та не живи ціною...»

(бліц-інтерв'ю після ювілею)

– Віро Любомирівно, розкажіть коротенько, звідки ви родом, хто Ваші батьки, де Ви навчалися.

Народилася я 31 січня 1958 року у рідному всім нам Дрогобичі, що розкинувся серед мальовничих краєвидів Прикарпаття. Росла і виховувалася у багатодітній родині. Мати моя була бухгалтером, батько – робітником на долотному заводі. Здобула повну середню освіту у СШ № 5, вищу – у Дрогобицькому педагогічному інституті, який тепер став університетом, на фізико-математичному факультеті.

– Про яку професію Ви мріяли у дитинстві?

Якраз вчителювання і було моєю мрією ще з дитячих років. Цю мрію я зуміла втілити в реальність і ось уже 30 років дарувала, і продовжую дарувати набуті знання учням.

– Ким Ви б могли стати, якщо б не обрали професію вчителя?

Любов до дітей завжди стоїть у мене на першому місці. Тому не уявляю себе на якійсь іншій роботі. Вчу школярів азів математики, допомагаючи їм при цьому робити перші не-сміливі кроки у майбутнє доросле й нелегке життя. Займаюся виховною та просвітницькою роботою, адже є класним керівником на даний час 9-Г класу. Люблю подорожувати, тому часто організую поїздки по визначних місцях нашої неньки-України.

– Не так давно нашу школу закінчили і Ваші діти...

Так, виховую двох власних дітей – сина і дочку. Як любляча матір, дарую їм все найкраще, щоб забезпечити їхнє хороше майбутнє, допомогти здобути професію, щоб вони стали висококласними спеціалістами своєї справи.

– А які книги Вам до вподоби?

Цікавлюся новинками у світовій науці, читаю художню літературу, з-поміж якої полюбую на детективи.

– Чи любите чути компліменти?

Як і кожна жінка, полюбую компліменти, а особливо похвалу за кваліфіковано виконану роботу.

– Серед квітів у Вас є найулюбленіші?

Мої улюблені квіти – білі троянди.

– Що найбільше цінуєте в людях?

У людях поважаю чесність, відповідальність, справедливість, розум та порядність. Впевнена, що кожному слід мати хороших друзів, які за жодних обставин не зрадять.

Лозунгом свого життя вважаю: «Цінуй життя, та не живи ціною. Люби усіх, та не чекай від них любові. Роби добро, і Бог Тебе побачить. Й молись в хвилини, коли гірко плачеш!»

З нагоди ювілейного Дня народження учні Віри Любомирівни дарують їй такі поетичні рядки:

Хай доля щаслива,
Хай настрої веселі
І успіх у всьому
Чекають завжди Вас.
Будьте щасливі,
Привітні і щирі,
Будьте трішечки горді,
Всіляко красиві.
Візьміть собі в подруги
Чесність і вірність.
Нехай в нагороду

Дістанеться ніжність,
Окрасою серця
Хай буде кохання,
І сповняться всі
Ваші мрії й бажання.



Віра (серед дітей найвища) із батьком, сестрою Любою і братами Тарасом та Святославом



Із всіма ювілярами спілкувався Ігор Качмарик

Коли в душі народжується слово...

Завжди звертайте увагу на причину

Ти розчарувався в житті? Тобі здається, що весь світ проти тебе? Ти втратив кохання і найкращих друзів? Тоді тобі до нас.

Таке оголошення було розвішане по всьому місту. Це – реклама тренінгу «Як стати особистістю і приваблювати до себе інших людей».

Перші збори «невдах» були доволі успішними. Кількість учасників перевищувала сотню, навіть організатори здивувалися цьому. І от перша лекція. Знайомство.

– Кожен з вас має зараз розказати про себе. Чому ви тут? Починатиме ось ця молода дівчина.

– Мене звати Марія. У мене є залицяльники, є друзі, але мене ніхто не сприймає серйозно. Якщо я кажу, що треба зробити подарунок дітям-сиротам, то мені пропонують купити собі краще нову помаду. І так постійно. Я відчуваю себе непотрібною іграшкою.

– Я – Олександр. У мене зовсім інша ситуація. Я не маю дівчини, втратив друзів. І все через роботу. Я постійно працюю, збираю на майбутнє, але все одно мені не вистачає. А тепер ще й відчуваю себе самотнім. Я тут, щоб повернути віру в себе.

– Можете називати мене Ді, я – Діана. Мені лише 18 і, напевно, я тут наймолодша. Але, незважаючи на це, у мене досить дорослі проблеми. Мій, тепер уже колишній, хлопець зрадив мене. Ні, не банально знайшов іншу, а принизив мене. Він виклав в Інтернет мої фото, мої не зовсім пристойні фото. Я добре розумію, що сама винна. Але ви не уявляєте, як зараз на мене дивляться одногрупники та навіть викладачі. Але найбільше я переживаю, щоб це не потрапило до рук моїх батьків. Зараз я не можу дивитися на своє відображення у дзеркалі. Я тут, бо хочу стати впевненою в собі і змінити це все.

– Моє ім'я Богдан. Я професійний фотограф. Безліч красивих дівчат уже попадали під приціл мого фотоапарата. Та є тут одне велике «але». Я зовсім охолонув до представниць прекрасної статі. Коли можеш мати все, що забажаєш, не хочеться нічого. Мене це дуже лякає, і ось тут я хочу зрозуміти, що робити далі.

Знайомство тривало трохи більше години. Усі учасники зблизилися між собою, бо кожен із присутніх мав проблему і не відчував себе гіршим. Після усіх цих коротких історій організаторка тренінгу знову взяла ініціативу у свої руки.

– У кожного з вас є своя правда, своя історія. У цей момент ви перед собою бачите мене. Опишіть, будь ласка, хто перед вами.

- Успішна, приваблива жінка.
- Справжня красуня.
- Бізнес-леді.
- Талановита та розумна людина.
- Стильна та красива.

– Це ви побачили зараз, але ж не завжди так було. Я створила цей тренінг, бо хочу допомогти людям, які подібні на мене, тобто вам. Раніше на мене зовсім не звертали увагу чоловіки, я вчилася і нічого не досягала, я не хотіла кудись іти, бо боялася глузування. А все через те, що сама не знала, чого хочу. Життя нагадувало хаос. Покажу вам зараз фото. На ньому зображена моя кімната. Ліжко не застелене, дверця шафи не закриваються, звідти ніби вибігають мої речі. Шкарпетки поряд із недопитим чаєм і цілою горою непотрібних папірців лежать на столі. Під столом – обгортки цукерок, просто посеред кімнати розмістився порохотяг.

Таке ж творилося у моїй голові. Я завжди кажу, що все починається з малого: слово із

букви, тіло із клітини. Тобто, якщо заспокоїтися і навести порядок у своїх думках, можна помітити, що проблем не існує. Так сталося і зі мною. Деградувавши, як особистість, я нарешті зрозуміла, що настав час для змін. Спочатку я оцінила себе, свої плюси і мінуси, що я вмію, чому треба навчитися. Потім складала невеличкий план, чого я хочу досягти за півроку. Таке ж я зробила із своєю кімнатою, гардеробом, зовнішністю. І майже зразу я помітила результат. Постійно з'являлися нові знайомства, нова робота та друзі. Кожного разу, ставлячи собі мету, я досягала бажаного. А зараз ви бачите те, що бачите.

Тепер повернемося до ваших проблем. Зараз ви отримаєте персональні завдання, які допоможуть вам. Отож ви маєте тиждень, а потім ми ще раз зустрінемося і обговоримо всі події цих семи днів.

Через тиждень.

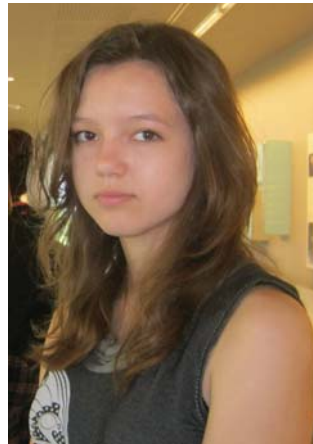
У залі було доволі шумно. Сміялися всі і, здавалося, навіть стіни й стільці.

– Що ж, будемо починати. Як я бачу, вам весело, і це вже мене змушує радіти. Але давайте все-таки обговоримо, як ви виконали свої завдання.

– Добре, я тоді перший. Оскільки я постійно працюю, моє завдання полягало в тому, щоб познайомитися зі всіма дівчатами нашої фірми. Як пізніше виявилось, це досить просто. Найбільше мені запам'яталося знайомство з Христіною. Усі мої колеги-чоловіки висловлювалися про неї, як «ще про ту штучку». І це тільки розпалювало мене бажання. Отож я, набравшись мужності, підійшов до неї, і як ви думаєте, що?.. Розлив на її шовкову блузку каву. Спочатку я вислухав, ким я міг і можу стати. Мені навіть було цікаво, скільки ж ще тварин вона зможе згадати. Але трохи згодом моя пропозиція щодо невеличкого шопінгу, який я оплачу, перетворила її гнів на милість. Наступного дня ми разом з нею проходилися по магазинах, купили їй і чобітки, і сумочку, і нову блузку. А як в народі заведено, треба покупки обмити, щоб добре носилися. Ми вирушили в затишну кав'ярню, за філіжанкою кави розмова не переривалася. Якось так непомітно для нас самих ми зблизилися. У кінці тижня я вже стояв на порозі її дверей з великим букетом троянд.

– Сашко, я вражена. Ти такий молодець. А в мене не все так гладко. Мені потрібно було поговорити із своїм колишнім хлопцем і вмовити його видалити всі фото. Я знала, що це буде не просто. Тому попросила подругу написати SMS із проханням про зустріч. Коли вже діватися було нікуди, я розпочала готуватися до цього побачення. На картці із завданням я прочитала: «Подумай, через що він це зробив». Дві години я переглядала фото і згадала, як при всіх розказала, що він боїться мишей. Але це дійсно смішно, хлопець відвічав більший за мене, ховається за мою спину і кричить, писконить: «А-я-яй... рятуй...» А ще я показала його друзям, як він зі мною ходив у клуб, вдягнувши мене сукуно. А ще на матчі його улюбленої команди я закрила його в комірчині. А ще... Я навіть не думала, що я така. Виявляється, це він ще по-божому зі мною.

Ну так-от, я вирішила вибачитися перед



ним. Тому зразу ж вирушила у салон краси. Тут мені допомогли. Коли я зайшла в ресторан, у якому ми домовилися про зустріч, Стас (так звати мого хлопця) дивився на мене байдужими очима, хоч я і помітила, що він оцінив мої старання. Ми розмовляли вже декілька годин, але він навіть не думав мені пробачати. І тут я вирішує зробити хід конем: уявіть собі, я встаю і на весь зал говорю, що люблю його, що була не права, що я все зрозуміла, прошу його лише залишитися людиною, не ганьбити мене. Усі відвідувачі цього рестораничка почали аплодувати, просити Стаса вибачити мені, а одна жіночка навіть плакала. І знаєте, це подіяло. Він не тільки видалив усі фото, а ще й вибачився.

– Марічко, а в тебе що?

– Мене здивувало моє завдання. Я такого не очікувала. Мені потрібно було змінитися не внутрішньо, а зовнішньо. «Тебе почнуть сприймати по-іншому, якщо ти виглядати-меш іншою». Загалом раніше я носила лише міні-спідниці, строкаті блузки і наносила шар гриму. А тепер я вдягаюсь елегантно, так, щоб і фігуру підкреслити, і виглядати серйозно. Мої друзі були дуже здивовані такими змінами мого іміджу. Хлопці навіть фотографувалися, говорячи, що всім казатимуть, що я якась крута бізнес-вумен. Але найцікавіше, що мої зовнішні метаморфози допомогли мені влаштуватися на роботу моєї мрії. Це сталося зовсім випадково.

До мене на вулиці підійшов стильний чоловік і почав розпитувати, ким я працюю, де навчаюсь. А потім сказав, що йому на телебаченні дуже потрібні такі високоінтелектуальні дівчата. Я все життя мріяла стати ведучою, і тут такий шанс. Звичайно, я не могла відмовити. Ми вже відзняли першу програму. На зйомках я познайомилася із симпатичним хлопцем і вперше мене сприйняли, як розумного співрозмовника, а не тільки, як симпатичну дівчину. Загалом я зрозуміла, що мрії здійснюються.

– Ну що... Бодя, як завжди, останнім. Але нічого. Зараз я вам усе розкажу. Одним словом, цей тиждень у мене був просто божевільний. Завдання мене шокувало, але, мушу погодитися, подіяло. Але все за порядком. Цього тижня я не міг фотографувати дівчат, а, навпаки, працював із хлопцями. От уявіть собі, як молоді чоловічки з голими торсами позували переді мною. І ось таке чотири дні підряд та ще й майже цілодобово. Крім цього, мені «пощастило» потрапити на представника сексуальної меншини. Картина виглядала приблизно так: «А ти нічого такого, прес, кубики...» І... вклав мене за вухо. Я не те, що звідти біг, я летів. Шукаючи розраду в пабі, познайомився з дівчиною, і вона здалася мені ідеалом. Мою байдужість до красунь, як рукою зняло.

– Із розповідей я розумію, що всім усе вдалося. Отож, можу лише подякувати вам за участь. Завжди звертайте увагу на причину і аж тоді робіть висновки та дійте. Я мушу вас залишити. А вам бажано гарно провести цей вечір.

За зачиненими дверима тепер сиділи й пилю каву впевнені, сучасні, стильні люди. Близь у їхніх очах освітлював приміщення.

Ірина Процикевич, 11-А клас

Коли в душі народжується слово...



МОСЕВИЧ ОЛЕКСІЙ
11-Б кл.

Під Крутами

В кривавому минулому, у сивій давнині
Почалася історія, що повіли мені...
Шла війна... Закінчилась. І вдруге почалась.
Під Крутами ранесенько різня та відбулась.
Перед тим днем увечері йшли війська з Росії
І билися з киянами, вбивали їхні мрії.
Узяли в руки зброю там, присвоїли собі.
За ними, мов покошені, все падали мерці.
Прийшли вони й під Крутами зустріли юнаків -
Із зброєю простенькою звичайних дітлахів.
Триста дітей із зброєю проти таких бібців,
Муштрованих, навчених - ну справжніх різників.
Вони пішли боротися, стріляти почали...
Зранку своєю кров'ю стежини залили.
Вже сонечко всміхалось, а діти усе спали.
Дзвінок для них дзвенів, але вони не встали.
Померли за Україну, в історію ввійшли,
Залишили нам пам'ять і в інший світ пішли...

* * *

Що рідна мова є для нас!
Це - наша правда і надія,
Вона опора на той час,
Коли здійсняться усі мрії!

Коли далекі наші внуки
Здобудуть справжню незалежність,
Коли усі криваві муки
Ввіллються в світову безмежність!

Коли жура і хмурі тіні
Залишаться у забутті,
Коли єднання кровних ліній
Буде у нашому житті,

Коли прокинеться країна,
Коли прийде пророчий час...
Тому повстаньмо із руїни,
Щоб внуки пам'ятали нас!!!

* * *

Як я люблю думати про тебе!
Ти для мене, наче сонце в небі!
Коли бачу я твою хатинку,
Зупиняюсь, думаю хвилинку

Про життя з тобою, мила.
Думаю, чи ти любила?..
Твої очі, наче зорі в нічному небі.
Покохав - і все б зробив для тебе,

Коли б ти була зі мною, мила,
Якби ти й мене так полюбила...
Тільки в твоїх силах все змінити:
Зруйнувати, а чи воскресити.

* * *

Я дякую Всесвітові за можливість
Бачити все у цій світі.
Дякую за дерева, за трави,
За барвисті пахучі квіти,

За руки, що можуть творити,
За ноги, що вміють ходити,
За моє гнучке тіло,
За серце, що вміє любити,

Я дякую Тобі за людей,
Що хочуть мені помагати,
За сонце, за вітер, за хмари
І за бажання кохати...

* * *

О Україно моя рідна,
Твій місяць в справжній темноті
Тихенько нам розповідає
Про ті коріння глибини:

Про тих людей, що нам є предки,
Про наших славних дідухів.
Про справжніх козаків могутніх,
Одним з яких я б стати хотів...

А місяць ходить у тумані,
Розповідає про той час,
Коли багатирі ходили,
І як вони любили нас.

Вони боролися за Київ
І легко мнули ворогів.
Вони служили для народу,
Для наших давніх пращурів.

Тепер прийшов наш час боротись,
Тепер повинні битись ми.
Багатирі перевелися?..
Та ми будемо! Є! І були!

Моєму піаніно

(пісня)

Як приємно до тебе торкатись,
Чути ніжний твій голосок,
Звуку силою додавати
І відтворювати... рок.

Приспів:
Піаніно, моє піаніно,
Я від тебе не хочу йти.
Піаніно, моє піаніно,
Ти за порвані ноти прости!

Як чудово спостерігати,
Що за клавішним хтось сидить,
Милуватись і дивуватись,
Яка музика в тобі бринить.

І як голос твій спонукати
Вийти геть, десь за межі буття,
І кімнати усі звеселяти,
І творити нове життя.

Це така надзвичайна радість,
Коли знаєш напам'ять твір,
І, якщо є така можливість,
Забудую усе - повір!



ШИНКОВИЧ НАТАЛІЯ
9-Г кл.

Непомітна краса

Цей світ неоцінний і таємний,
Його краса барвиста й чарівна,
Її непримиримий блиск вогненний
Щомиті нам показує дива.
Так, в кожній краплі чистого дощу
Я бачу сонце, всю його красу.
В ріці нічний співають тихо зорі,
І місяць біля них росте поволі.
А чудодійне лісове джерельце
Дарує відпочинок, спокій серцю.
Сором'язлива квітка у гаю
Показує усім красу свою.
Усе живе, що Бог його створив,
Показує щодня багато див.
Але, на жаль, частенько так буває,
Людина не завжди їх помічає...

Моя Батьківщина - це Україна

Моя Батьківщина - це Україна,
Її поля, її ліси,
Безхмарне небо, тепле сонце...
Усе люблю, усім милуюсь,
Та найцінніший скарб її -
Це мила мова солов'їна.
Ми не дамо тобі пропасти,
Тебе змінить, тебе забудь.
Нема нічого в світі краще,
Як твій прекрасний, дивний звук,
Що лине стрімко в небо синє,
Як дивна тісня солов'я,
Співоча, ніжна, чарівна.
На всеніжний світ одна-єдина,
Мово моя України...

Єдиний світ

Сьогодні буде вирішальний бій,
Життя для нього - це арена.
В самому центрі цих сумних подій
Наш пульс, неначе та сирена.
Усі ми - непотрібні глядачі,
Нема куди піти - проблема.
Забули, хто ми є і звідки ми,
І це для нас - єдина спільна тема.
Усі мовчать в руках у пустоті,
Ніхто нікому поки що не винен.
Ми - паралельні і німі світи,
Чому хтось починає бій повинен?!..
Нас так багато, та самотні ми,
Поміж рядами сумно ходить гордість.
На неї подививсь зі сторони
Лиш той, хто ще не втратив свою
совість.

Нема повітря і нема води,
Молекулу життя лиш має кожен.
Але чи стане будь-кому ще сил
Зробити одному те, що разом зможемо?..
Навіщо ми зібрались разом,
Мовчання, шум і крик тихенько зносим?
Ще не оговтались від спільних мрій,
Але усі ми разом переможемо.
Ніхто про нас не скаже: «Слабаки!»
Або, що серед нас є переможець.
Це будемо знати тільки, тільки ми,
Бо вичерпали вже мовчання дозу.
І не потрібні всі оті світи,
Ми поодиночі існувати не зможемо,
У нас є спільна мрія - вижити.
Ми всі - єдиний світ, і цього досить!!!



АНАСТАСІЯ МАЦКЕВИЧ
(6-Б)

Солов'їна мова

Падають зорі, хлопочуть хвилі,
Ясні простори і гори сині...
Край неозорий, прекрасний,
Буде без мови нещасний!
І українські простори
стануть сумними без мови!
Без слів, без пісень, без легенд...
Та мова моя невмируща,
слово вкраїнське живе,
пісня вкраїнська - цілюща,
і край наш прекрасний цвіте!
І хай вороги-вороженьки
Інтриг павутиння плетуть,
ми діти України-неньки,
і в мові вкраїнській - суть!
В ній світ широкий і диво,
в ній ніжність і батьківська сила,
у ній кришталева слюза
і мудрість народу свята!



КУРИЛО ДІАНА (8-Б)

* * *

Моє серце нагадує всім сад.
Такий чудовий, милий сад,
У якому ростуть троянди.
Ті квіти – то мої почуття.
Із них частина чорні, як смола.
А інші білі. Білі, немов сонце.
Колись в цей сад відкритим був прохід,
і люди топтали та нищили мій білий цвіт.
Тож я закрила своє серце,
і білі знову вирости там квіти.
А ще з'явилася одна
самотня квітка, що пофарбована
в червоний колір, наче кров.
Ця квітка – біль, що його
колись мені завдали.
Вона цвіте, неначе пам'ять
про те, що людям свого серця
я відкривати не повинна.

Блохіна Анастасія (9-Б)

Сумна історія

Прийшла осінь золотая,
І принісла свої дари.
Журавель журавлику курличе:
«Ти не спіши, мене завжди!

Вирушаємо у дальнюю дорогу,
Летимо в чужій ми світи.
Може й не знайдем назад дорогу,
Не поглянем більш на рідні степи.»

Полетіли вдаль у неба просинь,
І вже не видно навіть їх слідів.
Лише у рідних серце тужить,
Вони забули всіх, забули і батьків.

Зими пройшли, цвітуть сади,
Бенкет весняний править Батьківщина.
Два журавлі вертають назавжди,
Стрічай синів своїх, о ньенько-Україно!

Згадали рідних всіх, батьків,
Вертаються щасливі додому.
Лунає радість їх і спів,
Уже не будуть сумувати в краю чужому.

Зайшли до рідного житла,
Та... нікого там уже нема.
Лиш страх та холод, пустота...
Печаль порожнього, розбитого гнізда.

Шумада Надія(11-Б)

У НАШОМУ КВК КОЖЕН З УЧАСНИКІВ ЗУМІВ РОЗКРИТИ СВОЇ ТАЛАНТИ



У п'ятницю 16 листопада у другій школі відбувся КВК. Сценарій був різноманітним: як просто жартівливі сценки, так і пісні, танці. Найбільше глядачів вразило те, що учасники легко втілювали свої ролі в життя, а також той факт, що всі, хто був у той вечір на сцені, зовсім позбавлені комплексів, страху перед глядачем. Особисто я вважаю позитивним те, що не було все скопійовано з Інтернету, а ми використали

безліч власних ідей або ж вставили щось своє у те смішне, що є вже добре всім відоме. Звичайно, свято не було ідеальним, але як для першого разу – це було чудово. Той досвід, який ми отримали, знадобиться нам у майбутньому. Усі, хто брав участь у КВК, здружилися між собою, а це і є головним для того, щоб проводити інші цікаві, оригінальні акції чи певні флешмоби.

Ірина Процикевич, 11-А кл.



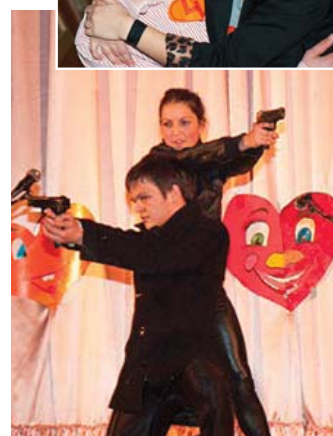
Валентинів день на сцені другої школи

Вже стало традицією у нашій школі проводити конкурсно-розважальне шоу, приурочене Дню всіх закоханих. Але цього року це дійство вперше відбулося саме 14 лютого – у День Святого Валентина.

Можливо, саме тому свято пройшло на високому рівні. Усі пари (а їх, на жаль, було менше ніж завжди) виклалися на всі сто відсотків і потішили глядачів своїми виступами, які відзначилися талановитістю, креативністю.

Пари були нагороджені грамотами і пам'ятними подарунками. Їм було присвоєно такі титули: «Найпоетичніша пара» - **Паньків Мирон** і **Дівчур Соломія**, «Найромантичніша пара» - **Критчак Віталій** та **Шуригайло Ярина**, «Найдивовижніша пара» та «Пара глядацьких симпатій» - **Бомко Володимир** та **Василишин Анна** і «Валентином та Валентиною 2013 року» стала пара – **Маркович Олег** та **Шемеляк Настя**.

Наталія Романів,
режисер-постановник свята





СПОРТИВНА СТОРІНКА

Сторінку веде Іван Фляга,
вчитель фізкультури



Шахи



Старші класи. Друга школа – II місце!

Змагання з шахів цього року були більш представницькими ніж минулого. Це додало конкуренції, враховуючи те, що змагалися в основному учні старших класів. А команду нашої школи складали школярі середньої ланки: хлопці – Добош Ігор, Малик Олександр (7-А), Панчак Остап (6-В), Добош Михайло (5-Б) і двоє доросліших дівчат з 9-Б класу – Дмитруш Олеся і Домбровська Беата. В командному заліку ми завоювали II місце, а в особистому заліку III місце виборов Панчак Остап; Малик Олександр – II місце, а Добош Михайло – I місце.

Серед 1-4 класів усі призові місця наші!

Після старших класів за шахів дошки сіли учні 1-4 кл. Наша школа була представлена 4 командами.

3-4 класи. I команда: Кекош Андрій, Пронюк Богдан, Рудик Вікторія (I місце), II команда: Хлопик Микола, Ревак Іван (III місце).

1-2 класи. I команда: Свищ Денис, Рубчук Максим, Романишин Христина (II місце), II команда: Сахненко Володимир, Ягоцький Владислав.



СПОРТИВНА СТОРІНКА

Початок сезону-бронза!



На щорічних змаганнях до Дня міста «Козацькі забави» наші козаки здобули 3 місце.

У програму змагань були включені такі види спорту: стрибок у довжину (Козловський Я. (9-Г) – 2.4 м, Явір М. (10-А) – 2.5 м), кидки ваги на дальність (тут учасниками були Синківський І. (11-Б), Критчак В. (11-Б), Мак В. (10-А)), підтягування на перекладині (Карпінський Т. (10-А) – 17 разів, Заверач І. (10-А) – 15 разів), перетягування лінви (вся команда), комбінована естафета (вся команда).

Хлопці сповна проявили свої навички і вибороли в загальному підсумку III місце. Не зайвим буде наголосити і на тому, що більшість команд-суперниць в основному складалася з учнів 11-их класів, із якими змагатися є значно важче. Цьогоріч «Козацькі забави» були приурочені 70 річчю УПА. Тож удвічі приємніше, що у нашій школі зростають справжні борці до перемоги.

Міська спартакіада з футболу – у нас лише 5 місце

Цього року нам, на жаль, не везло в іграх зі слабшими суперниками і сковував страх у грі із сильними суперниками. Нагадаю, що наша збірна дуже сильно омолодилась і у багатьох гравців не було досвіду гри. Також проблема у тому, що старшокласники ні спортивні секції не відвідують, ні самотійно не займаються футболом. Деякі хлопці мають шкідливі звички, що також не дозволяє показати всі свої можливості. Єдиним приємним моментом стало те, що учень 9-Г класу Іванішин Юрій став кращим бомбардиром, забивши 13 м'ячів.



«Різдвяний кубок»: ми перемогли!

Традиційний турнір з міні-футболу «Різдвяний кубок» став для нас у цьому році щасливим. Учні зазнали лише однієї поразки на турнірі в групі від ЗОШ № 5, але у фіналі взяли реванш і здобули кубок, перемігши команду цієї ж ЗОШ № 5. Весь турнір наші хлопці демонстрували результативний,



З. Карпін



В. Швець

колективний та домінуючий футбол. На нагородженні нашу збірну називали декілька разів, адже крім загальнокомандної перемоги, маємо і особисті здобутки: кращим гравцем турніру став Віталій Швець (7-Б кл.), а кращим бомбардиром Захар Карпін (6-В кл.).

«Шкіряний м'яч»

Старша група непереможна!

Сьомі класи за час виступів у «Шкіряному м'ячі» не опускалися з першого місця ні разу (ні у 5 кл., ні у 6 кл.). Цього року семикласники продемонстрували дуже видовищну (з багатьма голами), а головне, продуману комбінаційну гру. Невипадково після закінчення турніру деякі гравці (Швець, Дуб) взяли участь у міській спартакіаді з футболу серед старших класів.

Призове місце здобули, але грою дещо розчарували

Саме так можна розцінювати виступи у турнірі хлопців з команди 6-их класів, яка завоювала друге місце. Ще рік тому у 5 класі їхній команді не було рівних. Але чи то через самовпевненість, що вони повторять результат минулого року, чи через невезіння наші шестикласники задоволилися лише другим місцем.

Олімпіада з фізичної культури

Вперше з цього року серед предметних олімпіад стартувала і олімпіада з фізичної культури серед учнів 11-их класів. Нашу школу представляли учні 11-А класу Німилевич Діана та Пер'ян Сергій. Олімпіада проходила у два етапи: перший – теоретична частина, другий – змагання зі спортивних видів. У першій частині наші учні показали досить високі результати: Діана набрала 22 бали, Сергій 19 балів. А найбільше балів (24) набрав представник гімназії.

Друга частина була представлена різноманітними видами спорту. Це – гімнастика, легка атлетика, волейбол (дівчата), баскетбол, футбол (хлопці). Тут нашим учням не все вдавалося, але за підсумками всіх видів олімпіади Сергій Пер'ян здобув призове III місце.

